

"Hidden Agenda"

15 DECEMBER 1996 - 2 FEBRUARY 1997

Rama IX Art Museum Foundation

ประเด็นที่ซ่อนเร้น

นิทรรศการ Hidden Agenda ถือว่าเป็นนิทรรศการในท้อง่ รายการแรกของโปรเจ็ค ๓๐๔ ประกอบด้วยศิลปินหกท่านคือ สุรสีห์ กุศลวงศ์ นที อุดททธิ์ ไมเคิล เขาวนาคัย มงคล แยมม์ณี ศจีทิพย์ นิมิวิจิตร และ จิตติ เกษมกิจ วัฒนา ศิลปินสร้างสรรค์ด้วยสื่อที่หลากหลาย เช่น ประติมากรรม ผลงานศิลปะแนวจิตวาง สื่อผสม ภาพถ่าย เสียง และศิลปะการแสดง นิทรรศการนี้ถูกจัดขึ้นด้วยการเน้นแนวความคิดและการให้การศึกษาเป็นหลัก ประเด็นคือ การที่ศิลปินได้ตรวจสอบพฤติกรรมทางวัฒนธรรมแบบไม่เป็นไรของตัวในในยุคสมัยทศวรรษที่ ๙๐ ท่ามกลางการปะทะของกระแสสมัยนิยมและความเป็นสมัยใหม่ (หรือหลังสมัยใหม่ หรือหลังยุคสมัยแล้วแต่สะดวก) อิทธิพลของตะวันตกและความเป็นสมัยใหม่ปรากฏเด่นชัดขึ้นในทุกระดับและทุกแขนง วัฒนธรรมฟาสต์ฟูดและการจ่ายกับข้าวในซูเปอร์มาร์เก็ตได้มาแทนที่การกินข้าวแกงและเดินตลาดสด ด้วยความสมัครใจหรือไม่ก็ตาม ขณะนี้เรากำลังก้าวเข้าสู่ยุคโลกาภิวัตน์ที่ไร้ศัพท์เหมือนคือ ซีอีโอเอ็น ไอเอ็ม และ อินเทอร์เน็ตได้กลายมาเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันของคนชั้นกลาง. ก่อนที่เราจะเข้าสู่ศตวรรษที่ ๒๑ (ของฝรั่ง) นั้น เราคิดว่าสิ่งที่สำคัญของเราในฐานะของปัจเจกชนและคนทำงานศิลปะคือการทบทวนว่าเราได้ได้ไว้และรับอะไรไปบ้างจากยุคสมัยนี้ การเปลี่ยนแปลงครั้งนี้มีผลกระทบกับคนไทยมากน้อยแค่ไหนในส่วนของความเป็นปัจเจก เกิดอะไรขึ้นกับวัฒนธรรมไทยในปัจจุบัน และสถานการณ์เช่นนี้ถูกแปรเปลี่ยน สะท้อน ตีความ และสังเคราะห์ให้เป็นผลงานทางศิลปะอย่างไรบ้าง

นิทรรศการนี้พยายามที่จะเปิดเผยเรื่องราวบางประเด็นที่ซ่อนเร้นหากแต่มีอยู่ในสังคมไทย ศิลปินสร้างผลงานขึ้นมาจากสิ่งเขาได้ประสบทั้งทางตรงและทางอ้อมจากพฤติกรรมของสังคมปัจจุบัน มีทั้งความสับสนในความเป็นปัจเจก เอกสิทธิ์แห่งวัฒนธรรม การตั้งคำถามต่อความเปลี่ยนแปลงในสังคม การตั้งข้อสงสัยของพฤติกรรมของชนกลุ่มน้อยในเมืองไทยคือชาวเกย์และเลสเบียน และการนำเสนอเรื่องราวของความเป็นส่วนตัวกับส่วนรวม ด้วยความต้องการที่จะลดช่องว่างระหว่างงานศิลปะกับชีวิตประจำวัน ศิลปินพยายามสรรหาภาษาใหม่ๆ ในการแสดงออก โดยมีวิธีการนำเสนอด้วยเทคนิคที่ค่อนข้างท้าทายกับคนดูซึ่งเคยชินกับวัฒนธรรมการรับรู้แบบไทยๆ เนื่องจากผลงานส่วนใหญ่จะเน้นถึงการให้คนดูมีส่วนร่วมและเป็นส่วนหนึ่งของงานโดยเข้ามาสัมผัสกับงานศิลปะด้วยสัมผัสทั้งห้า คือหู ตา รางกายมือ และ เท้า

ผลงานของศิลปินทั้งหกท่านส่วนใหญ่ใช้งานศิลปะแนวจิตวางที่เน้นถึงความสัมพันธ์กับพื้นที่และสิ่งแวดล้อม เป็นหลัก (Site-Specific Installation) ซึ่งมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันทั้งเทคนิคและแนวความคิด ทุกคนล้วนใช้พื้นที่และผนังของห้องแสดงงานเป็นพื้นที่หลัก ในการนำเสนอ สุรสีห์ กุศลวงศ์ นำวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้แล้ว และของใช้ในบ้านที่บ่งบอกถึงความหมายเชิงซ้อนของวัสดุเหล่านั้น มีทั้งคุณค่าทางประวัติศาสตร์ของครอบครัว ความงามในตัวมันเอง และ ประโยชน์ใช้สอย มาเป็นสิ่งสำคัญในการแสดงออกถึงความเป็นส่วนตัวที่เกี่ยวข้องเนื่องกับส่วนรวม เขาได้เปลี่ยนความหมายของวัสดุเหล่านั้นโดยการสร้างขึ้นมาอีกครั้งในบริบทที่ต่างไปจากสภาวะเดิมของมัน สำร็จไมเคิล เขาวนาคัยผู้รังสรรค์ความถึงความ เป็นไทยมาใช้ในการทำงาน โดยการให้ความสำคัญกับ ‘หน้าตา’พร้อมทั้งให้กระจกเงาที่มีประโยชน์ แสดงถึงความ เป็นไทยอย่างเด่นชัด เป็นการสะท้อนถึงภาพของผู้ที่เข้ามาสัมผัสกับงาน ไมเคิล เขาวนาคัย ใช้ภาพถ่ายตัวเองเป็นองค์ประกอบหลักในการทำงานของเขา จากพื้นฐานที่เป็นคนสองวัฒนธรรมคือไทยและอเมริกัน สิ่งเหล่านี้ถูกนำล่อหลอกและเป็นจุดกำเนิดให้ศิลปินตั้งคำถามในประเด็นที่ว่าด้วยความเป็นเอกลักษณ์ของตน การที่ใช้ชีวิตอยู่ในระหว่างวัฒนธรรมสองอย่างนี้ทำให้เขาจริงจังสำนึกภาพพจน์ที่มีความงามอย่างน่าอัศจรรย์แบบตะวันออก(ในสายตาของต่างชาติซึ่งมักถูกทำให้เป็นจุดขายนักท่องเที่ยวเพื่อเป็นการเสียดสีและแสดงถึงความ เป็นไทยของเขาให้โลกตะวันตกได้สัมผัส ด้วยการนำเอาแก่นหรือความเชื่อแบบไทยโบราณเป็นแกนหลักของการทำงานอีกด้วย

กระบวนการสร้างสรรค์ของมงคล แยมม์ณีมีความคล้ายคลึงกับสุรสีห์ และ ไมเคิล ในแง่ที่นำวัสดุที่ใช้ในชีวิตประจำวันเป็นองค์ประกอบที่เด่นชัดในการทำงาน มงคล ตั้งข้อสังเกตถึงโลกอีกโลกหนึ่งของชาวเกย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งชายไทยที่มีกบิตังสถณภาพและรสนิยมทางเพศของตนอยู่เสมอมา การใช้ภาพจากหนังสือของเกย์และกระจากเงาเป็นสื่อแสดงให้เห็นชีวิตที่โดดเดี่ยวและหมกมุ่นกับตนเองของคนกลุ่มนั้นที่อยู่ในสังคมที่ประกอบไปด้วยวัฒนธรรมเดียวกันในประเทศไทย หากงานของมงคลเป็นเรื่องราวของผู้ชายไทยที่มีกบิตังสถณภาพที่แท้จริงของตน ผลงาน ‘สรรพภาพ’ ของศจีทิพย์ นิมิวิจิตรวัดแย้งอย่างสิ้นเชิงกับงานของมงคลในแง่ของการเปิดเผยถึงตัวตนของเธอ หากแต่ความเหมือนก็ยังปรากฏอยู่ในด้านประเด็น วัสดุและเทคนิคของการทำงานซึ่งกล่าวถึงสภาวะที่สับสนของเธอนในท่ามกลางความเปลี่ยนแปลงของสังคม โดยเน้นถึงเรื่องราวของบทบาทของตนในฐานะที่เป็นผู้หญิงคนหนึ่งที่สับสนถึงรสนิยมทางเพศของตัวเอง ศิลปินใช้การเขียนบันทึกประจำวันและเขียนจดหมายเป็นเครื่องมือสื่อสารกับตัวเอง พร้อมทั้งเป็นการแสดงออกถึงกระบวนการค้นหาความเป็นตัวตนที่แท้จริง ซึ่งการระบายนอกถึงความรู้สึกนึกคิดนั้นได้นำไปสู่หนทางที่เธอได้ค้นพบถึงความเป็นตัวเองของเธอ ผลงานชุดนี้เป็นส่วนหนึ่งของการแสดงตลอดชีวิตของเธอ คือการเขียนบันทึกประจำวัน ศิลปินได้หยิบยกเอาบางตอนของบทบันทึกนี้มาทำงานศิลปะเพื่อเป็นการแสดงถึงความสำคัญในกระบวนการเปิดเผยประเด็นบางอย่างที่ซ่อนเร้นในตัวเธอ

เรื่องราวของสภาพทนาย และภาพสะท้อนของการใช้ชีวิตของวัยรุ่นในเมืองใหญ่กับการใช้ยาเสพติด ถูกถ่ายทอดผ่านงานของจิตติ เกษมกิจวัฒนา เขาสร้างงานศิลปะโดยใช้เทคนิคที่หลากหลายเช่นการภาพถ่าย วัสดุ ภาพเขียน และ เฟอร์นิเจอร์ รวมทั้งผ้า่าน ศิลปินได้นำเอาสิ่งเหล่านี้มาเป็นการเปรียบเทียบถึงบทสนทนาที่ใช้ภาษาที่แตกต่างกันหากแต่สัมพันธ์กันในแง่ของภาษางานศิลปะแบบนามธรรม งานของเขายืนยันหาความสัมพันธ์ของสถานภาพของกระแสความคิดที่ต่างกันอีกด้วย ไม่เพียงแต่ จิตติเท่านั้นที่กล่าวถึงกระแสวัฒนธรรมที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว นที อุดททธิ์ก็เช่นกันที่ชี้ประเด็นนี้เป็นจุดเด่นในงานศิลปะ เขาหลีกเลี่ยงการใช้วัสดุและของใช้ประจำวัน หากแต่สร้างงานด้วยเทคนิคผสม ลักษณะของงานและการติดตั้งบนพื้นและผนังในสื่อสารและสื่อคล่องกับงานของสุรสีห์และคนอื่นๆ ได้เป็นอย่างดี นทีใช้รูปทรงของมนุษย์สืตคำและตัดต่อมันออกมา เพื่อเป็นการเปรียบเทียบให้เห็นถึงอีกด้านหนึ่งของพฤติกรรมมนุษย์ที่ถูกปิดไว้อย่างแนบเนียน ผลงาน ‘Empty Head’ แสดงออกถึงความเข้าใจและตั้งคำถามกับภาวะต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมปัจจุบัน บ่งบอกถึงการต่อต้านภาวะจำยอมของการแสพและการเปลี่ยนแปลงที่ถูกคามสังคมและวัฒนธรรมไทย ชี้ให้เห็นถึงความผิดเพี้ยนและปฏิกิริยาของคนไทยโดยทั่วไปที่ต่างยอมรับมันอย่างปราศจากการต่อต้านและด้วยหัวใจที่ว่างเปล่า

Hidden Agenda

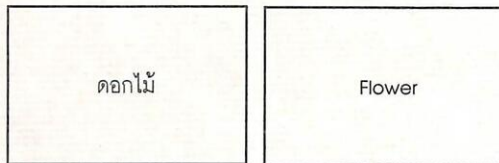
"Hidden Agenda" is considered the first 'in door' show of Project 304. It features ten works by six local artists; Surasi Kusolwong, Natee Utarit, Michael Shaowanasa, Monkol Yammanee, Chitti Kasemkitvattana and Sajeetip Nimvijit. The artists work in various mediums, including sculpture, site-specific installation, photography, sound and performance. It is concept oriented and didactic exhibition. This exhibition attempts to explore the mai penrai (never mind) culture in Thailand and raises questions regarding to social behavior of Thai people in the 1990s. Amidst the clashing of conservative ideas and modernization (or post modern or post everything, if you will), westernization and modernization have strong influence and dominate Thailand in every aspects. Shifting from agricultural society into industrial world, the fastfood culture and shopping in the supermarket replace rice eating habit and shopping in the local market. Whether we like it or not, we are in the age of technology and globalization, where mobile phone, CNN, Email and Internet become significant communication tools of Thai middle class. Before we enter the new millennium, it is important to examine what has been achieved from the age of globalization? How did this transition effect Thais as individuals? What is happening to Thai culture now? How have these situation been reflected, interpreted ad translated into works of arts?

This exhibition attempts to uncover some aspects of Thailand's hidden agenda. It examines questions such as whether or not these topics should be addressed in the realm of arts, and whether members of society can start discussion directly with one another. Artists work with topics including the confusion of their own status, cultural identity, raising question about social changes, investigating the minority group behaviour in Thai homogeneous culture like gay and lesbian issues, and public and private. In order to intergrate art with everyday life, these artists search for the new language to represent their arts. The presentation is quite challenging for audience who are familiar with Thai perception. Works will consist of partipatory element which allow viewers to experience and interact with the works by using all senses like seeing, listening, touching and smelling.

With a site-specific installation, works are dialoging with each other by their concepts and techniques. Inspired by his surrounding, **Surasi Kusolwong** explores the public and private issues by using found objects and everyday objects to create his site-specific installation. He alters the meaning of objects by selecting some of his personal belongings and recreating them in different contexts. Cultural and sexual identity are targeted by **Michael Shaowanasa** and **Monkol Yammanee**. Shaowanasa uses his own large - scale computer generated photograph incorporated with sound to address issue of cultural identity. Yammanee's technique is similar to Kusolwong and Shaowanasa. In his installations, he utilizez everyday objects to satirize the genre of gays in Thai society. In comparison to Yammanee, **Sajeetip Nimvijit** renders her private life into public by using her journal as an artist's book. It is a means of artist's dialogue with her inner self. Her works portrays the complicity of herself as a woman in this society and her sexual preference. Urban landscape and teenagers versus drug culture are depicted by **Chitti Kasemkitvattana**. His site-specific installation is composed of paintings, polaroid, photograph, furniture and found objects. It is an attempt to investigate the relationship between the two states of consciousness. Unlike the others, **Natee Utarit** avoids working with everyday life object. His mixed media depicted his observation of Thai people regarding to the shifting of traditional value which has been dominated by western culture without any resistance.

SURASI KUSOLWONG

สุรสีห์ กุศลวงศ์

เกิดเมื่อปี 2507 ที่อยุธยา ประเทศไทย ได้รับการศึกษาด้านปริญญาตรี สาขาภาพพิมพ์ จากคณะจิตรกรรม ประติมากรรม และภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร และปริญญาโท ด้านภาพพิมพ์ และศิลปะจาก Hochschule für Bildende Kunst Braunschweig ณ เมืองบราวนส์ไวน์ ประเทศเยอรมนี ผลงานของเขาได้ถูกแสดงอย่างแพร่หลายทั้งในและต่างประเทศทั้งเอเชีย และยุโรป งานแสดงเดี่ยวที่ Kunstlerhaus Gottingen, Die Brucker Galerie in Braunschweig, Kunstleis Kloster Brunshausen, ที่ Bad Gandersheim เยอรมนี และ หอศิลป์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ผลงานแสดงกลุ่มได้ถูกจัดแสดงตามต่างๆ เช่น พิพิธภัณฑ์ศิลปะสมัยใหม่ ณ ลูเวียส์ สโลวีเนีย พิพิธภัณฑ์ศิลปะภาพพิมพ์ร่วมสมัย ที่ เฟรตริกสตัด นอร์เวย์ พิพิธภัณฑ์ศิลปะฟูกูโอกะ ณ เมืองฟูกูโอกะ ญี่ปุ่น เอพีเอ็ม แกลเลอรี บูดาเปสต์ และวิลลธรรม แกลเลอรี กรุงเทพฯ เป็นต้น ปัจจุบันทำงานศิลปะและรับราชการแผ่นดินเป็นอาจารย์สอนภาพพิมพ์ที่คณะจิตรกรรม ประติมากรรม และภาพพิมพ์ ที่มหาวิทยาลัยศิลปากร วังท่าพระ กรุงเทพฯ

Born in 1964, Bangkok, Thailand. Surasi works deal with public and private life in today's Thai culture. He reinterpret traditional households and their Buddhist element by contextualizing them in new setting. His site specific installation focused mainly on using every object as a significant component. Household items and personal belongings are collected and removed from their original context. He received his BFA (Graphic Art) from Faculty of Painting, Sculpture, Graphic Art and Thai Arts, Silpakorn University and MFA in Printmaking and Pure Arts from Hochschule für Bildende Kunst Braunschweig, Braunschweig, Germany. Surasi works had been exhibited throughout Asia and Europe including solo exhibitions at Kunstlerhaus Gottingen, Die Brucker-Galerie in Braunschweig, Kunstkreis Kloster Brunshausen, in Bad Gandersheim, Germany and Bangkok University Art Gallery in Bangkok, Thailand. Group exhibitions included The Museum of Modern Art, Ljubljana, Slovenia, the Museum of International Contemporary Graphic Art, Fredrikstad, Norway, Fukuoka Art Museum, Fukuoka, Japan, FMK Gallery, Budapest, Hungary and Visual Dharma Gallery in Bangkok, Thailand. He is currently teaching printmaking at the Faculty of Painting, Sculpture and Graphic Arts, Silpakorn University, Bangkok.

Flower 1996. Work in Progress. Dimension Variable.

Photo by Surasi Kusolwong

Face # 2 Inkjet Photograph on vinyl and mirror. Dimension: Variable. 1996

MICHAEL SHAOWANASAI

ไมเคิล เซวานาซาย

ใบหน้าที่ยิ้มได้ของเขานี้เป็นเครื่องหมายการค้าที่เลื่องชื่อของคนไทย พฤติกรรมที่ถือปฏิบัติมานานนี้ เปรียบดังตำราอาหารไทยที่มีชื่อของดินแดนสยาม มันสื่อความหมายถึงความสุภาพ สุเคราะห์จึงเหมาะสำหรับทุกสิ่งทุกอย่าง ทุกเวลาและทุกสถานที่ ห้ามข้อจำกัดด้านเวลาและสถานที่ไม่ นอกจากทำหน้าที่เป็นเครื่องประดับแล้ว รอยยิ้มและความสุภาพเป็นอาวุธสำคัญที่ป้องกันตนเองของคนไทยอีกด้วย แต่สิ่งนี้เปรียบเสมือนดาบสองคม มันอาจกลายเป็นดาบที่ฟันตนเองต่อเจ้าเองได้

‘เวลาปากเธอบอกว่าไม่ ดวงตาของเธอบอกว่า ใช่’ บทสนทนาของ บี ดี วอง จากภาพยนตร์เรื่อง เอ็ม บัตเตอร์ฟลาย (M. Butterfly) แสดงให้เห็นถึงความสุภาพแบบตะวันออก ความประนีประนอมเป็นสิ่งที่จะถูกปฏิบัติเมื่อพวกเขามีความสัมพันธ์กับ ‘คนอื่น’ พวกเขาไม่เพียงแต่ไม่พูดถึงสิ่งที่ต้องการเท่านั้นซึ่งเหมือนถูกกดขี่ในความคิดทางตะวันตก แต่มันเป็นสิ่งที่สุภาพสำหรับคนไทย

วัฒนธรรมแบบไม่เป็นไรเป็นสิ่งที่ถูกปลูกฝังมานานในธรรมเนียมไทย ทุกครั้งที่ความรู้สึกนี้เกิดขึ้นมา มันทำให้ เกิดอาการปากกับใจไม่ตรงกัน แต่ก็ไม่ใช่เป็น ไม่เป็นไร ใน พลเรือนลิ้ม.....

Smiling face is the well-known trademark of the Thai people. This ages old mixture is a part of the famous recipe that incorporates with ‘politeness’. This recipe is for everything, every time and everywhere. There is no inappropriate time and place for this practice. Besides, its function as a decoration, smile and politeness are the weapon, as well as the protector and defender. But it is like a two-edged sword. It turns around very easily and hurts the one who use it.

‘When her mouth says-NO, her eyes say YES.. the line in B. D. Wong’s M. Butterfly, shows the fact about the politeness of the Oriental people. Compromising is the first thing they lay on the table when it comes to contacting with the ‘others.’ Not to say the things they really mean or want seems like a lie to the western concept. But to the Thai, it is the polite way of life. ‘Mai Pen Rai’ (It’s O.K., No problem, Never mind) culture is the vaccine that gives the body the boost against the harshness of reality. Simply speaking, It makes the Thai people less giving.

‘Mai Pen Rai ’ (No Problem) culture is permanently implanted in Thai’s mentality. Every time it works, it blots out the links between mouth and mind. But that is ‘Mai Pen Rai, it’s O.K....’

ไมเคิล เซวานาซาย เกิดปี ๒๕๐๗ ที่ฟิลาเดลเฟีย สหรัฐอเมริกา ไมเคิลจบการศึกษาระดับปริญญาตรีด้านภาพถ่าย ที่สถาบันศิลปะซานฟรานซิสโก รัฐแคลิฟอร์เนีย และปริญญาโทศิลปะการแสดง (Performance) ที่สถาบันศิลปะซิดาโก รัฐอิลลินอยส์ สหรัฐอเมริกา ศิลปินหน้าใหม่ผู้นี้เคยแสดงงานที่หอศิลป์ มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด เคมบริดจ์ รัฐแมสซาชูเซตส์ หอศิลป์สถาบันศิลปะซานฟรานซิสโก ที่ซาน ฟรานซิสโก และรามอส แกลเลอรี หอศิลป์ สถาบันศิลปะซิดาโก รัฐอิลลินอยส์ เป็นต้น ไมเคิลปัจจุบันเป็นศิลปินอิสระที่อาศัยอยู่ที่ซิดาโก สหรัฐอเมริกา

Michael Shaowanasai was born in 1964, Philadelphia, USA. Shaowanasai received BFA in Photography from San Francisco Art Institute, California, and an MFA in Performance from The School of the Art Institute of Chicago, Illinois. This exciting, emerging artist has exhibited his works at Harvard University Art Gallery in Cambridge, Massachusetts, San Francisco Art Institute Gallery in San Francisco, California, the Ramos Gallery and the Gallery of The School of the Art Institute of Chicago, Illinois, USA, among others. Shaowanasai currently lives in Chicago, Illinois, USA.

MONGKOL YAMMANEE

มงคล แยมมณี

คนไทยมักหลีกเลี่ยงที่จะพูดถึงเรื่องอย่างเปิดเผย ประเด็นนี้สามารถทำให้คนบางคนมีบาดแผลได้ ความสัมพันธ์แบบทั้งรัก-ทั้งชังนี้ถูกสร้างขึ้นมาจากคนไทยนั่นเอง

ภาพสะท้อน หมายเลข ๑ เป็นผลงานศิลปะจัดวางที่ผสมผสานกันมาจากประสบการณ์ส่วนตัวจากการที่เป็นเกย์ไทย ความคิดเรื่องการเป็นเกย์นั้นเป็นเรื่องที่คนคนหนึ่งที่อยู่คนเดียว หรืออยู่คนเดียว การเป็นเกย์ นั้นเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับความสุข และความมั่นใจว่า "เป็นฉันนั้นดีแล้ว" การเป็นเกย์นั้นเป็นเรื่องส่วนตัว กระนั้นพวกเขาก็มีความต้องการที่จะแบ่งปันกับชาวโลก แต่ทุกอย่างมันคลุมเครือที่ต่างไปจากเดิมเสมอ

Reflection # 1. Mirror, cement, pages from local gay magazines. local gay magazines. Dimension: Variable 1996.

ความเหมือนกันของประสบการณ์สลับเฉพาะ และโฆษณาเสียงรักในหนังสือเกย์ไทยแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของโลกว่าเกี่ยวกับ 'โลกปกติ' เรื่องราวเหล่านี้มักจะนำเสนอด้วยที่หลายหลาย ซึ่งประกอบด้วย 'ผู้ชายปกติ' และอีกคนหนึ่ง ต้องเป็นผู้ชายประเภท 'ผม-ไม่-แน่ใจ-ว่า-ผม-เป็น-อะไร-แต่-ผม-รู้สึก-ว่า-ผม-ชอบ-ผู้ชาย-นะ' สำหรับโฆษณาเสียงรัก ทั้งคู่ไม่ว่าจะเป็นคนรัก หรือถูกหา มักจะละเลาะเดียวกันคือจะบ่งว่า 'ไม่แสดงออก'

วัฒนธรรมเดียวกันมีส่วนสำคัญในการสร้าง 'ความไม่มีเอกลักษณ์เป็นของตนเอง' สิ่งเหล่านี้เป็นปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของคนในสังคมแบบนั้น พฤติกรรมยอมรับรวมกลุ่มมักเป็นสิ่งที่นิยมกระทำมากกว่าการอยู่คนเดียว หรือแสดงออกถึงความไม่พึงพอใจ การยอมรับจากคนหมู่มากทำให้พวกเขารู้สึกอบอุ่น และปลอดภัย ในขณะเดียวกัน พวกเขาไม่พยายามที่จะแยกแยะตัวเองออกจากสังคม ภูมิกฎเกณฑ์ที่พวกเขาไม่ยอมรับนั้นเป็นสิ่งที่พวกเขาสร้างขึ้นมาจากตัวเอง หากแต่ไม่ได้ถูกบันทึกไว้ แต่ถ้าหาเสียงดู ภูมิกฎเกณฑ์นั้นยังมีอยู่

Thai people usually refrain from talking about gay lifestyle. It is not exactly a taboo but somehow this subject is not the one we turn our eyes to. The love/hate relationship was created by the Thais themselves.

Reflection # 1 is the installation that I had drawn from my personal experience with

Thai gay culture. The idea of being gay is being alone. Being gay is dealing with the obsession of his own beauty, making sure that being me is OK. Being gay is something personal or something you are willing to share with the world. However, there is always another perspective to view the issue.

The similarity of storyline in 'Secret Sexual Experience' printed in gay magazines keeps the gay world connected to the ideal 'Normal World'. The story always presents multi-characters, one of them is a 'straight man', the other one will be 'I - am - unsure - of - my - sexuality - but - I - always - want - to - try - it - with - a - man' kind of guy.

Homogeneous culture in Thailand plays major roles in this situation. The sense of being together with a group is much stronger than being an independent individual. To be accepted by the majority provides the comfort and security. At the same time trying not to break any rules even the non-existing rules, the rules which they have created themselves. The rules which will never be written but exist in just a glance.

มงคล แยมมณี เป็นศิลปินชาวกรุงเทพฯ โดยกำเนิด ผลงานของเขาส่วนใหญ่เกี่ยวกับเรื่องของเกย์ในเมืองไทย มงคลเคยมีภูมิหลังเกี่ยวข้องกับวงการบันเทิง เขาสนใจในการทำงานโดยเน้นกระบวนการสร้างสรรค์เป็นหลัก สำหรับนิทรรศการนี้เป็นนิทรรศการแรกที่เขาดัดลีนใจมางานออกสู่สายตาประชาชน

Mongkol Yammanee is Bangkok based artist whose works concentrate on queer culture in Thailand. As a self-taught artist, Mongkol works with found objects and everyday life objects. This is his first time to exhibit his works to the public.

SAJEETIP NIMVIJIT

ศจีทิพย์ นิมวิจิตร์

ฉันคือผู้หญิงคนหนึ่ง
เธอคือผู้หญิงคนหนึ่ง
เขาคือผู้ชายคนหนึ่ง

ต่างคนต่างมีบทบาทในชีวิตของกันและกัน ฉันคือฉัน คนซึ่งมีบทบาทมากมายหลากหลายแตกต่างกันตามความเป็นจริงของวิถีชีวิต และความเป็นไปของสังคม ฉันขัดแย้ง สับสน และค้นหาความเป็นตัวตนที่แท้จริงเวลาที่ฉันนั่งเขียนบันทึกส่วนตัว และจดหมายติดต่อนเพื่อน จึงเป็นเวลาที่ฉันตัวตนของฉันเพราะฉันรู้ว่ากำลังสื่อสารกับใคร ที่ยอมรับและเข้าใจในสิ่งที่ฉันเป็น เป็นเวลาที่ฉันตกตะกอน ทบทวน กลับกรองความคิดเป็นเวลาที่ดีที่สุด และสงบนิ่งความรู้สึก เป็นเวลาที่ฉันก้าวพ้นข้อจำกัด กำหนดกฎเกณฑ์ที่ล้อมรอบเราทุกคน โดยที่ฉันปลดปล่อยวิญญาณอิสระ ปล่อยให้โลดแล่นไปในทุกทิศทุกทาง ฉันเดินทางผ่านเข้า ออก บทบาทต่าง ๆ จนทุกวันนี้ ฉันยังคงเดินและค้นหาต่อไปในโลกกว้าง ต่อไปทั้งที่ฉันไม่รู้ว่าเป็นใคร

I am a woman.
She is a woman.
He is a man.

Each of them has a role in everybody's lives. I am who I am. The one who has many roles in the real world according to social circumstance. I am confused and still searching for myself. Writing journals and letters to my friends are the only opportunities of being aware of my true self. I feel more comfortable when I know that I communicate with the ones who are able to accept and understand me. It is time to review and examine my thoughts. It's time for me to transcend and calm myself. It's time to transgress all obligations and limitations that are surrounding us. I let my spirit free in my rebellious roaming through all letters that I wrote. I am walking through these roles back and fourth, and I keep on walking and searching for my self in this world without knowing who I really am.

ศจีทิพย์ นิมวิจิตร์ เกิดปี ๒๕๓๓ จบปริญญาตรีจากคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง และปริญญาโท ศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสถาปัตยกรรมและตกแต่งภายใน สถาบันศิลปะปรีดาโก รัฐอิลลินอยส์ สหรัฐอเมริกา ปัจจุบันทำงานเป็นนักออกแบบภายในอิสระที่บริษัทสถาปัตย์แห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ

Sajeetip Nimvijit was born in 1971, Bangkok, Thailand. Trained as an Interior Architect, Sajeetip received her B.Arch. from the department of Architecture at the King Mongkut Institute of Technology, Lad Krabang Campus in Bangkok, Thailand and MFA in an Interior Architecture from The School of the Art Institute of Chicago, Illinois, USA. She lives in Bangkok and works for an architectural firm.

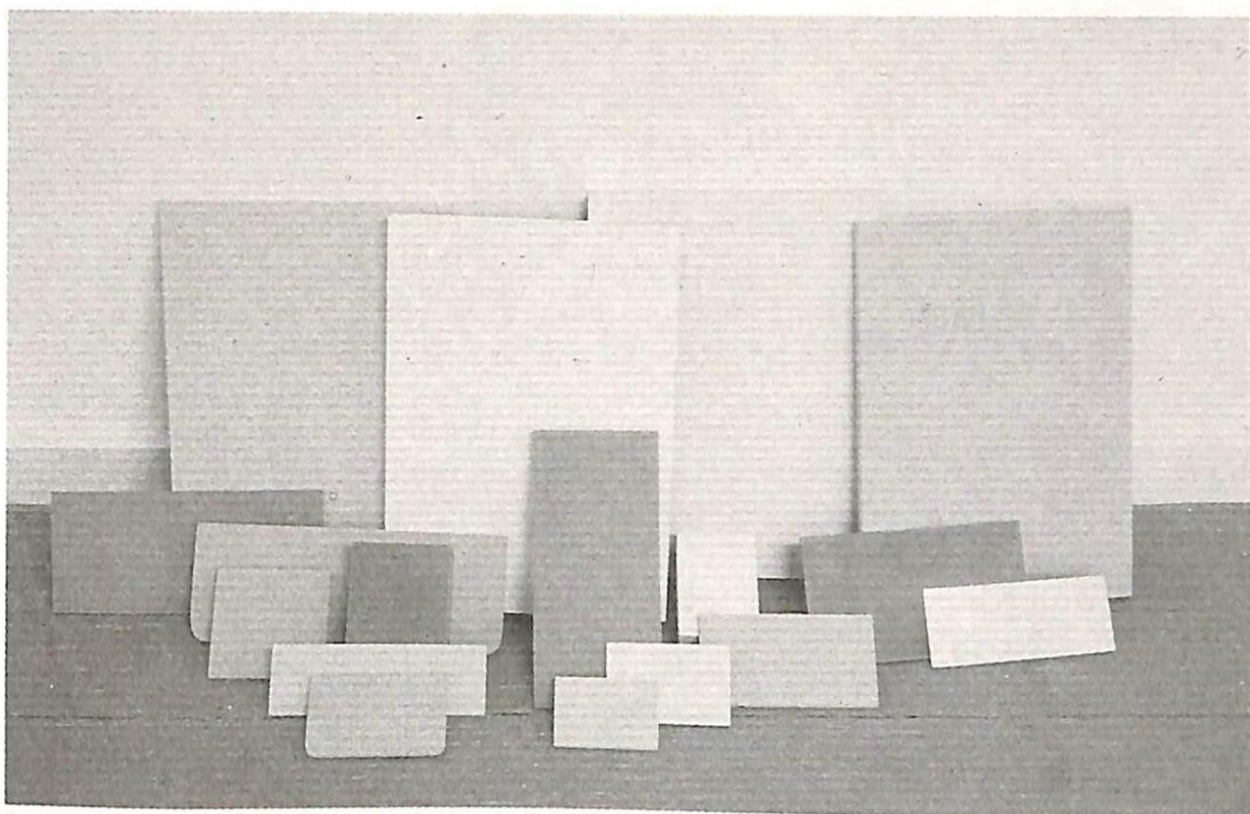

Confession, Installation view: Table, chair, lamp, book, pencil, frame & screen dimension: variable

Photo by Michael Bowdler

CHITTI KASEMKITVATANA

จิตติ เกษมกิจวัฒนา

Forbidden City (For N.P.) Medium : Plinth, painting, polaroid, photos, found objects, and text by Wijane Noree. Dimension : Variable. 1996

เมืองต้องห้าม (สำหรับ น.พ.) เป็นบทสนทนาระหว่างภาษาทัศนศิลป์ที่แตกต่างกัน เช่นภาพเขียนแบบนามธรรม ภาพถ่าย บทความ และวัสดุ เป็นสิ่งที่ตั้งใจเพื่อจะกระจายความคิดแบบนามธรรมในงานศิลปะให้ผู้คนในพุทธศตวรรษที่ ๒๕ ได้เห็นภาพที่พาพวกเขาไปถึงพื้นที่ของการใช้ยาหลอนประสาท (ยาอี) ความสับสนของผู้คน และ ความโปร่งใสในการสื่อสาร ด้วยแรงจูงใจจาก ซาค ลาคองที่กล่าวถึงงานจิตรกรรมกับการมอง และศิลปินกับคนดู ว่า ' สิ่งที่ฉันมองก็ไม่ใช่สิ่งที่ฉันต้องการจะเห็น และความสัมพันธ์.....ระหว่างศิลปินและคนดูก็คือการแสดง คือละครของภาพหลอน, ไม่ว่าใครจะว่าอย่างไรก็ตาม ในที่นี้มันไม่มีความเกี่ยวข้องกับอะไรบางอย่างที่เรียกว่า 'ภาพร่าง' ถ้าในกรณีนี้คุณจะหมายถึงความเกี่ยวเนื่องกับบางสิ่งบางอย่างที่สัมพันธ์กับความจริง'

Forbidden City (For N.P.) is a dialogue between different visual languages, abstract paintings, text, photographs and objects with determination to fuse a notion of abstraction in the art. It also addresses Bangkokian lifestyle with a reference on drug culture or (E), the confusion of people and transparency of communication. Referring to Jacques Lacan's on painting and gaze and painter and spectators, "What I look at is never what I wish to see and the relation....., between the painter and the spectator is a play, a play of trompe-l'oeil, whatever one says. There is no reference here to what is incorrectly called 'figurative,' if by this you mean some reference or other to a subjacent reality"

จิตติ เกษมกิจวัฒนา เกิดเมื่อปี ๒๕๑๒ ที่กรุงเทพฯ ได้รับการศึกษาด้านศิลปะและออกแบบ (ประกาศนียบัตรชั้นสูง) จาก Swinburne University of Technology และปริญญาตรีทางด้านประติมากรรม จาก Royal Melbourne Institute of Technology (RMIT) ที่เมลเบิร์น ประเทศออสเตรเลีย จิตติแสดงเดี่ยวที่ Project Space ที่ RMIT และ ดี อาร์ต คอร์เนอร์ โรงละครกรุงเทพ ผลงานแสดงกลุ่มที่ Spark A+I Gallery ที่เมลเบิร์น และ เชียงใหม่จัดวางสังคม เชียงใหม่ รวมทั้งที่ลินเดน แกลเลอรี เมลเบิร์น และ หอศิลป์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

Chitti Kasemkitvatana was born in 1969, Bangkok. He studied Art and Design (Advanced Certificate) at Swinburne University of Technology, Melbourne, Australia and received BFA in sculpture from Royal Melbourne Institute of Technology, Melbourne, Australia. His solo exhibitions had been shown at Project Space, RMIT, Melbourne, Australia (1995) and the Art Corner, Bangkok Playhouse, Bangkok, Thailand (1995). Group exhibitions include Spark, A+I Gallery(1995), Melbourne, Chiangmai Social Installation, Chiangmai, Thailand (1995-96), Linden Gallery, Melbourne (1996) and Bangkok University Art Gallery, Bangkok (1996), among others. Chitti is currently lives in Bangkok.

NATEE UTARIT

นที อุตฤทธิ์

ศีรษะที่ว่างเปล่า

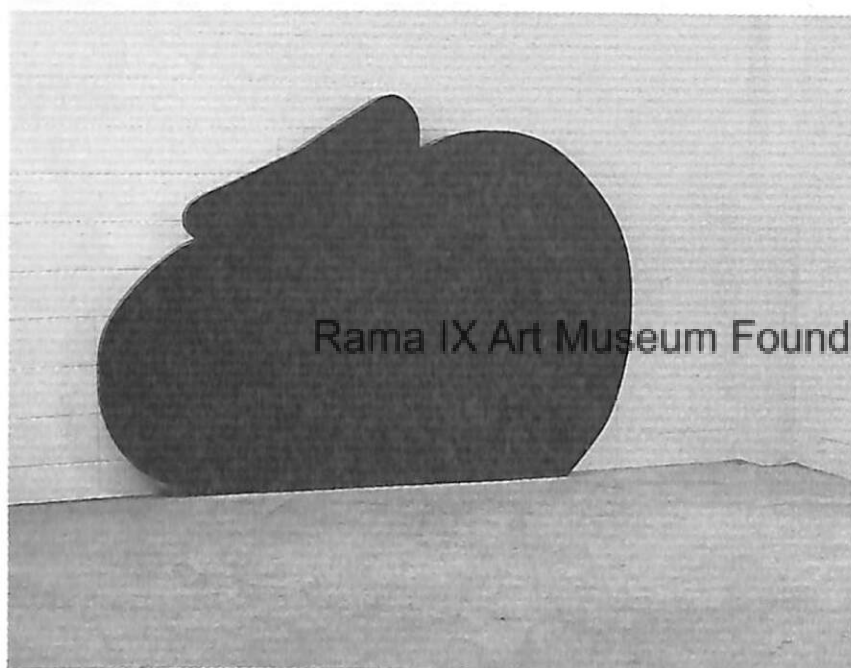
สามสิ่งในการแสดงถึงคุณค่าในความเป็นมนุษย์ อาจจะถูกลบหายไปแล้วด้วยข้อเสนองานที่ปัจจุบันที่ยอมรับปฏิเสธ

ความสมบูรณ์แห่งคุณค่าในสรรพสิ่ง สิ่งเหล่านี้ได้ชี้ให้เห็นว่า การแสวงหาคคุณค่าใหม่อันปราศจากรากฐานแห่งคุณค่าดั้งเดิมที่มีอยู่ย่อมหมายถึงการก้าวไปสู่ภาวะจำยอมแห่งการเปลี่ยนแปลง 'ความเป็น' ในตัวเอง ด้วย เช่นเดียวกับที่เราเห็นว่ามนุษย์ไม่สามารถเปลี่ยนเป็นสิ่งอื่น ผลผลิต และพฤติกรรม อันเป็นผลสืบเนื่องนั้นเป็นพยานยืนยันถึงคุณค่าในความมีอยู่ได้

เช่นนั้นเราจะอธิบายถึงการปฏิเสธที่เกิดขึ้นได้อย่างไร ในเมื่อการปฏิเสธเกิดขึ้นในขณะที่เรากำลังอยู่ในภาวะของสิ่งที่เรากำลังปฏิเสธ

ถ้าคุณค่าเป็นเพียงมโนภาพ ปัจจุบันมโนภาพก็จะสามารถปรากฏชัดได้เพียงส่วนๆ เท่านั้น เนื่องจากมันถูกแยกส่วนมาจากวิธีหาคคุณค่าแบบใหม่แน่นอนที่ความสมบูรณ์จะมีขึ้นไม่ได้ด้วยวิธีนี้ แต่ด้วยข้อเสนองานใหม่ ภาพของความไม่สมบูรณ์ก็จะถูกละเลยและมองเป็นความสมบูรณ์ได้ หากในความเป็นจริง ไม่มีสิ่งใดที่จะประกอบขึ้นด้วยสิ่งใดสิ่งหนึ่งเพียงอย่างเดียว แม้เราจะยอมมันลงไปขนาดไหนก็ตาม คุณค่าแห่งสรรพสิ่งรวมถึงความเป็นมนุษย์จึงต้องมาจากการผสมผสานจิตวิญญาณและคุณค่าต่างๆ ขึ้นมาเพื่อเป็นชีวิตที่สมบูรณ์ ไม่ใช่ในคุณลักษณะแบบใดแบบหนึ่งเท่านั้น

สถานะแห่งคุณค่าจึงยังคงมีอยู่เสมอ แม้ว่ามันจะถูกปฏิเสธก็ตาม

Empty Head. Acrylic on Wood. Dimension 252 x 170 x 9 cm. 1996

There are three elements which represent human value. They might be overlooked by contemporary conditions which reject the absolute value of things.

Searching of new value process without referring to an original value, indicates the accepting of changes without resistance.

Obviously, we realize that man can never be changed. Particularly their production and behavior, which are the results of those changes, are the witnesses that assure the value of being.

How can we describe the rejected process? If this process happens while we are existing within the circumstance that we rejected.

Photo by Somboon Subrechaikul

If a value is just a vision, it can partly appear. Since it was segmented by the process of searching for a new value. Of course, perfection can not exist within this kind of process. With the new condition, a new kind of vision will be, again, overlooked and turned into a perfection itself. Nothing can exist with only one component, even if we digest it into a smaller part. The human value consists of spirit, soul and other values that make life complete. In more than only one category, a condition of each value still exists, even though it was rejected.

นทีเป็นศิลปินกรุงเทพโดยกำเนิด จบการศึกษาจากโรงเรียนช่างศิลป์ และระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาพพิมพ์ จากคณะจิตรกรรม ประติมากรรม และภาพพิมพ์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ปี 2535 เคยแสดงนิทรรศการเดี่ยวสองครั้งในกรุงเทพฯ ที่อาทิเช่น ดิ อาร์ท คอนเนอร์ โรงละครกรุงเทพ และเริ่มแสดงกลุ่มตั้งแต่ปี 2528 ในงาน ศิลปกรรมรุ่นเยาว์ ครั้งที่ 2 และ 3. นิทรรศการศิลปกรรมแห่งชาติ และ นิทรรศการศิลปกรรมนำสิ่งที่ดีสู่ชีวิต จัดโดยดิซีบา รวมทั้งต่างประเทศเช่น งานภาพพิมพ์ประจำปีสองปีที่ลูเบียนา สโลวีเนีย นิทรรศการ ภาพพิมพ์ระดับมหาวิทยาลัยที่พิพิธภัณฑ์ศิลปะสมัยใหม่ โตเกียว ญี่ปุ่น นิทรรศการภาพพิมพ์ที่เมืองแคนเบอร์รา ออสเตรเลีย และงาน นิทรรศการภาพพิมพ์นานาชาติ ณ เบียเอลลา อิตาลี เป็นต้น

Natee is an Bangkok based artist. He received the BFA (Graphic Art) from Faculty of Painting, Sculpture and Graphic Art at Silakorn University, Bangkok, Thailand. His works had been exhibited nationally, including National Gallery, Silpakorn University Art Gallery, Dialogue Gallery, British Council in Bangkok. They were also included in international exhibitions such as the exhibition of the 19th International Biennial of Graphic Art 1991, Ljubljana, Slovenia, the exhibition of Prints, Canberra, Australia as well as Premio Internazionale Biella Per l'incisione 1993, Biella, Italy, to name a few.

Working Group

Gridthiya Gaweewong
Sajeetip Nimvijit
Suwattana Satitman
Michael Shaowanasa
Natee Uarit
Apichatpong Veerasettakul

Staff and Volunteers

Rachata Dechaprap	Legal Eagle
Chakree Duangkao	Gallery Assistant
Korakot Duangkao	Installer & preparator
Jennifer Gampbell	English Polisher
Sarawoot Kaweewong	Computer Wong
Kobsuk Thitasajja	Bookkeeper
Mia Suwandee	Editor

คณะกรรมการ

กฤติยา กาวิวงศ์
ศจีทิพย์ นิมวิจิตร
สุวัฒนา สติดยมัน
ไมเคิล เซาวนาศัย
นที อุตฤทธิ
อภิชาติพงศ์ วีระเศรษฐกุล

ผู้ร่วมงานและอาสาสมัคร

รชต เดชะปราบดี	หมอความ
ชาครี ดวงแก้ว	ประสานงาน
กรกฎ ดวงแก้ว	สารพัดช่าง
เจนนิเฟอร์ แกมเบล	ตรวจสอบภาษา
ศราวุธ กาวิวงศ์	หมอมคอมพิวเตอร์
กอบสุข อุตตะสังจา	ฝ่ายบัญชี
มีญา สุวรรณดี	ตรวจต้นฉบับ

Project 304 would like to thank those who support us emotionally, physically and conceptually. We are deeply grateful to individuals who support us including our ad-hoc working groups and volunteers; Suwattana Satitman (Co-ordinator and camera person), Natee Uarit (designer), Weera Chunemana (brochure layout), (Korakot and Chakree Duangkao and Kobsuk Thitasajja), Jennifer Gampbell (English Polisher), Mia Suwandee(Editor), and my thesis advisors; Rachel Weiss (Art Administration Program, The School of the Art Institute of Chicago), Paul Brenner (Randolph Street Gallery, Chicago), Hamza Walker (Renaissant Society, Chicago), Arjan Somporn Rodboon (Silpakorn University) and Arjan Teerayuth Boonmee (Thammasat University). Our thanks also go to Dr. Arun and Khun Jintana Shaowanasa, Khun Ratanachai Yunibhandhu and Khun Sarawoot Kaweewong, as well as vendors and people at Phukhaathong Temple Fair at Sra Ket Temple, Bangkok for their in-kind contribution and co-operation. This exhibition is not made possible without support from participating artists, who share visions and enthusiasm with us in terms of providing a new visual experience to the Thai art community.

Note : The concept of Project 304 is derived and adapted from Gridthiya Gaweewong's Master thesis: An Alternative Space for the Arts in Thailand: Assessing the Feasibility, of the Arts Administration Program at The School of the Art Institute of Chicago, Chicago, IL, 1996.

โปรเจ็ค ๓๐๔ ขอขอบคุณผู้มีอุปการะคุณทุกท่าน ที่ให้การสนับสนุนทั้งกำลังใจ กำลังใจและความคิด รวมทั้งบริจาคอุปกรณ์ให้เรในช่วงเริ่มก่อตั้งองค์กร โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่ม ท่างานและอาสาสมัครเฉพาะกิจ คือ

คุณสุวัฒนา สติดยมัน คุณนที อุตฤทธิ คุณกอบสุข อุตตะสังจา คุณวีระ ชื่นเมฆา คุณเจนนิเฟอร์ แกมเบล คุณมีญา สุวรรณดี รวมทั้งที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์คือ เรเชล ไวส์ พอล เบรนเนอร์ ฮามซา วอล์กเกอร์ อ. สมพร รอดบุญ อ. อธิยุทธ บุญมี และผู้มีอุปการะคุณ หมออรุณและคุณจินตนา เซาวนาศัย คุณรัตนชัย ญินพันธ์ คุณศราวุธ กาวิวงศ์ รวมทั้งพ่อค้าแม่ค้าและประชาชนที่งานภูเขาทอง วัดสระเกศ เราขอกราบขอบคุณศิลปินที่ร่วมแสดงนิทรรศการทุกท่านสำหรับวิสัยทัศน์และความกระตือรือร้นที่ต้องการนำเสนอทางเลือกใหม่และขยายประสบการณ์ทางทัศนศิลป์ให้แก่ชุมชนศิลปะไทย

หมายเหตุ : แนวความคิดในการก่อตั้งโปรเจ็ค ๓๐๔ ดัดแปลงและดัดแปลงมาจากผลงานวิทยานิพนธ์ของกฤติยา กาวิวงศ์ หัวข้อ การศึกษาความเป็นไปได้ในการจัดตั้งองค์กรศิลปะแบบไม่หวังผลกำไรในประเทศไทย คณะการจัดการและบริหารศิลปะ สถาบันศิลปะชิคาโก รัฐอิลลินอยส์ สหรัฐอเมริกา ปี ๒๕๓๙

